

LIVETS VEJ

MARTINUS

LIVETS VEJ

FORLAGET KOSMOS

KØBENHAVN 1965

Copyright
by
MARTINUS 1961

Eget tryk

1. KAPITEL

Den evige vej

Alverdens mennesker er på vandring. De befinder sig på en ejendommelig vej. Det er ikke en vej, der kan måles i kilometer eller lysår, thi sådanne findes ikke i dens dimensioner. Den har absolut ingen længde eller størrelse i fysisk rum. Den er uendelig. Og den er ligeledes blottet for begrænsning i tid. Den er evig. Ikke desto mindre udgør den en passage hen over ubanede og stenede terræner. Den går op ad stejle bjerge såvel som ned gennem dybe afgrunde. Den går igennem polaregnes kulde og isørkener, gennem tropeørkeners sandstorme og fremad gennem krigsskuepladsers dødsteræner, sygdoms- og invaliditetssfærer og mange andre skiftende panoramaer i mørkets domæne. Herefter går den evige vej hen over

funklende og lysende verdener i kulminerende kunst og videnskab, i visdom og kærlighed, verdener, i hvilke man lever sammen med Guddommen i skabelsen af verdensaltets styrelse, soles og mælkevejes tilblivelse, nye verdeners menneskeheds og dyrerigers livsdomæner og andre i kærlighed kulminerende åbenbaringer af Guddommen på lysets tinder. På denne kosmiske eller evige Livets Vej befinder jordens menneskehed sig endnu i dens passage gennem mørkets domæne. Men her fra krigens og dødens natsorte sfærer har menneskeheden for længst begyndt at vende blikket mod det evige lys på højderne i kulminationen af Guddommens kærlighed. Dette er det urokkelige mål for hele jordmenneskeheds livsudfoldelse. Hvert eneste menneske, ja, hvert eneste levende væsen vil komme til at opleve dette guddommelige strålevæld og blive ét med Guddommen.

2. KAPITEL

Det kosmiske åndedræt og de evige kontraster

Jordens menneskehed er således på vandring fra mørke til lys, ligesom den tidligere er kommet fra dette lys og ned i mørket. Efter oplevelsen af mættelsen af den store lyskulmination, som nu er dens mål, vil Livets Vej atter føre den frem til en ny mørkekulmination. Efter mættelsen af denne vil den evige vej atter føre væsenerne imod lyset og således fortsættende i al evighed. Vi er her på denne de levende væseners kosmiske passage gennem evigheden og uendeligheden stedet for Guddommens evige livsrytme, et evigt fortsættende kosmisk åndedræt, igennem hvilket Guddommen og de levende væseners bevidsthed opretholdes og fornyes og derved gøres til en uforgængelig evne til evig livsoplevelse. Det er denne kosmiske livsrytme, dette Guddommens sjælelige eller mentale åndedræt, der ikke blot bevirker kontrasten mellem lyset og mørket, det dyriske og det menneskelige, det onde og gode i det ufærdige menneske, men det vi-

brerer igennem alle verdensaltets detaljer som fundament for tid og rum. Det er dette princip, vi oplever i form af kontrasternes kombinationer, der igen er det samme som objekter tilgængelige for sansning. Uden disse kombinationer ville al sansning være umulig, og intet levende væsen ville forekomme. Verdensaltet ville sansemæssigt være et Intet der, hvor det nu eksisterer som Guddommens åbenbaring i form af u dødeligt liv. Det er disse kontrastkombinationer, vi kender som skabte ting. Men skabte ting er livsytringer fra en skaber, altså fra et levende Noget. Dette levende Noget er verdensaltets ophav, der er det samme som den evige Gud dom. Denne manifesterer og oplever sig selv igennem alle eksisterende levende væseners organismer. Disse er således Guddommens sanse- og manifestationsredskaber. Og Jeget i de levende væseners organismer er på samme måde Guddommens Jeg. Igennem de levende væsener kan Guddommen udløse alle slags forhold, alle slags manifestationer og derved åbenbare sig for alle eksisterende levende væsener, ligegyldigt om de udgør mikro-, ma-

kro- eller mellemkosmiske væsener. Lige-
gyldigt om det er det mindste lille dyr, el-
ler det er et af de højeste visdomsvæsener.
Gennem Guddommens åbenbaring af mørket
for de levende væsener kvalificerer han dem
til at blive et med sig selv i lyset, i kærlig-
heden og almagten, hvilken oplevelse er det
største lysets eventyr, der overhovedet kan
eksistere og gives til noget væsen.

3. KAPITEL

Guddommens primære og sekun-
dære bevidsthedstilstand og den
evige livsfornyelse

Da alle levende væsener er Guddommens
manifestations- og oplevelsesredskaber,
har vi her fundamentet for hans almagt,
På samme måde eksisterer han som alvis,
fordi han i de samme væsener besidder alle
redskaber for udløsning af den allerhøjeste
intellektualitet eller kulminationen af vis-
dom. At han ligeledes igennem sin identitet
med alle levende væsener er ophav til al-

kærligheden, er selvfølgelig. Gennem de levende væsener kan Guddommen således udløse alle slags manifestationer, alle slags forhold og derved åbenbare sig for alle eksisterende væsener i makrokosmos og mikrokosmos såvel som i mellemkosmos. Guddommen er således forbundet med det mindste lille mikroskopiske væsen såvel som med det gigantiske makrovæsen. Han er i det primitive dyr og menneske såvel som i det højeste visdomsvæsen.

Som modsætning til det evige lys i Guddommens primære åbenbaring som verdensaltets almægtige, alvise og alkærlige ophav eksisterer mørket som en sekundær åbenbaring af hans bevidsthed. Mørket er en fornyelsesproces af de levende væseners evige livsoplevelsessevne, der er degenere-ret i kraft af mættelse af lysoplevelsen i Guddommens primære bevidsthedszoner. Det er væsener, der har levet så længe i de nævnte zoner, at mørkets kontrast er ud-slettet af deres vågne dagsbevidsthed, hvorved deres evne til at opleve vågen, dagsbevidst i de ydre verdener totalt er ophørt. De har derfor kun mulighed for at leve i deres egen inderste bevidsthedsverden, hvil-

ket vil sige: i deres erindringsverden, der for dem midlertidigt bliver en salighedstilstand. Da denne deres erindringstilstand ikke mere kan forbindes med deres ydre oplevelsesevner, kan de altså ikke mere sanse i de ydre verdener. Det eneste, der kendetegner deres eksistens i disse verdener, er alle de materier og energier, der udgør det, vi kalder: mineralriget. På grund af denne væsenernes næsten manglende evne til at give udtryk for bevidsthed eller liv igennem denne ydre materie bliver den som oftest betragtet som livløs. For at disse væsener igen kan komme til at opleve og manifestere igennem de ydre verdener, må der skabes nye sanser, igennem hvilke de atter kan komme til at opleve mørkets erfaringsfelter, i kraft af hvilke deres evne til at opleve lysets højeste erfaringsfelter atter kan blive til. De første svage livsvirkninger fra disse, i de ydre verdener bevidstløse væsener i salighedsriget, møder vi på det fysiske plan i form af de energier og kræfter, der virker i mineralmaterien. Dernæst møder vi livsytringerne i mere fuldkomne former som planteorganismer. Disse udvikles efterhånden til dyreorganismer for endelig

i sin højeste fysiske form at kulminere i det færdige menneskes organisme. Denne organisme er da blevet så fuldkommen et manifestationsredskab, at dets ophav i kraft af den er blevet til det fuldkomne menneske i Guds billede, udstyret med kosmisk bevidsthed, igennem hvilken det atter kan opleve sig selv som ét med Guddommen og dermed ét med udødeligheden, ét med visdommen og ét med kærligheden. I denne tilstand behøver væsenet ikke mere at inkarnere i fysisk materie. Det vil derimod i denne overjordiske bevidsthedstilstand nu i umådelige tidsrum fortsætte sin livsoplevelse i de allerhøjeste lysverdener i Guddommens primære bevidsthed. Og det absolut eneste, der kan fjerne væsenet fra denne altøverstrålende lystilværelse, er dets egen mættelse af lyset, som uundgåeligt vil blive en følge af lysbegærets tilfredsstillelse. I kraft af den længsel efter modsætningen til lyset, som denne mættelse vil afføde, føres væsenet atter imod bevidsthedsfornyelsen i mørkezone, der, som vi før har berørt, atter vil afføde længsel efter lyset og således fortsættende i al evighed. I kraft af denne

fornylesestilstand, dette guddommelige fornyelsesprincip, bliver det levende væsens evige livsoplevelsessevne urokkeligt ufor-gængelig. Den gamle opfattelse, at væsenerne i givne situationer kan blive evigt fortabte, ses således her som livets største overtro. Alle levende væsener er i Gud og Gud i dem i al evighed.

4. KAPITEL

Mørkezonen eller livets kosmiske visdomsskole

Da de levende væsener er Guddommens manifestations- og oplevelsesredskaber, er det givet, at de væsener, der på grund af mættelse af lyset er kommet ned i mørket, ikke kan være dem, han kan udtrykke sin primære bevidsthed, den højeste visdom, almagt og kærlighed igennem. Denne hans primære bevidsthedstilstand kan han naturligvis kun manifestere igennem de dertil egnede sanse- og manifestationsredskaber, hvilket vil sige: de væsener, der kulmine-

rer i lysoplevelsen og er blevet ét med ham i alvisdom og kærlighed. De væsener, der er kommet ned i mørket for at få evnen til lysoplevelsen og lysmanifestationen fornyet, kan han naturligvis ikke åbenbare sin primære bevidsthed igennem. De skal jo foreløbigt have deres begær eller hunger efter mørkeoplevelser tilfredsstillet. Derfor bliver det mere eller mindre mørkemanifestationer, der kommer til udløsning i denne Guddommens sekundære bevidsthed. Men uden denne tilfredsstillelse eller mættelse af mørkemanifestationerne, ville de pågældende væsener umuligt kunne komme tilbage til lysmanifestationerne i Guddommens primære bevidsthed og her blive dennes højeste manifestations- og oplevelsesredskaber og dermed selv blive genstand for oplevelsen af livets kulmination af lykke, glæde og herlighed.

Det er igennem disse ufærdige væsener i mørkezone, at de ulykkelige skæbner opstår. Men de opstår jo kun i kraft af disse væseners egne handlinger. Disse handlinger kan umuligt være fuldkomne, eftersom deres ophav ikke er fuldkomne. Men ufuldkomne handlinger er i disharmoni med livets

kosmiske love og skaber dermed jo større lidelse, desto mere ufuldkomne de er. Men oplevelsen af dette skaber jo kendskab til handle- eller væremåde. Dette kendskab til væremåde er det samme som visdom. Visdommen er således baseret på de erfaringer, der gør det til kendsgerning, at man kun kan høste det, man har sået, eller det, man vil, at andre skal gøre imod en, det må man først gøre imod dem. Kort sagt, alle visdommens erfaringer kulminerer i dette ene facit: elsk din Gud over alle ting og din næste som dig selv. Denne guddommelige og evige lov er altså livslovens totale fylde. Det er evnen til at opfylde denne lov, der skabes igennem mørket, gennem lidelserne og besværlighederne, gennem materialismen, gudløsheden og alle former for krig og hævnakter. Da ingen kan komme til at høste anden skæbne end den, de med deres væremåde har sået, kan ingen som helst i denne livets kosmiske visdomsskole komme til at lide uret, og ingen som helst kan komme til at gøre uret. Så guddommelig er verdensaltets struktur eller Guddommens bevidsthed, at selv i mørke-zonen funkler og stråler retfærdigheden i

hele sin guddommelige fylde. Og således bliver det synligt, at alt er såre godt. Hele Guddommens bevidsthed, der udgør vort evige opholdssted, hjem og bolig, er således trods mørkezone i realiteten et lysets strålevæld. Alle levende væsener er, selv i Guddommens sekundære bevidsthed, indhyllet i dette overjordiske lys, Guddommens altoverstrålende alvisdom, almagt og alkærlighed.

5. KAPITEL

Livets eventyr

Det evige liv er således et guddommeligt kærlighedseventyr. Mørket i dette eventyr udgør den absolut betingende baggrund, på hvilken kærlighedseventyrets lysmanifestationer kan åbenbares. Uden denne baggrund intet eventyr, ingen sansning, ingen oplevelse, intet verdensalt. Alt ville hvile i en evig unmanifestet livløs nat. Men livet er ikke en unmanifestations livløse nat. Det er, som vi har set, et altoverstrålende evigt lyseven-

tyr. Men millioner og atter millioner af jordens mennesker aner ikke, at de således lever i en guddommelig eventyrverden, et livets allerhøjeste kunstværk, bygget op af mørke og lys i disse to kontrasters uendeligt mange aspekter. De vandrer på den evige og uendelige Livets Vej, men ser ikke eventyret. De ser ikke Guddommen eller sig selv som ét med denne. De ser ikke deres egen udødelighed eller fremtræden som livets herre, hævet over tid og rum og dermed identisk med uendeligheden og evigheden. De oplever lyset og mørket i tids- og rumdimensionelle detaljer og tror sig ét med disse opbyggede eller skabte foreteelser. De ser ikke skaber en. De tror sig ét med den fysiske materie. Livet er for dem et mysterium, og de ved ikke, hvad dets løsning går ud på, og hvor den findes. De tror sig ét med deres fysiske fødsel og død og forstår ikke, at de slet ikke lever i denne materiens eller støvets verden, og at denne kun er til som materiale for skabelse af bevidsthed eller livsoplevelse, og igennem hvilken de kan opleve deres udødelighed eller evige suveræne eksistens, hævet over tid og rum. Uden materie ingen bevægelse,

uden bevægelse ingen skabelse, uden skabelse ingen oplevelse, og uden oplevelse intet liv.

6. KAPITEL

Det levende væsen som
en evig skaber med en
evig oplevelsesevne

Alt hvad der er bevægelse, er skabelse. Og alt hvad der er skabelse, er et produkt af en skaber. Skaberen kan således ikke være identisk med det skabte. Han var til før det skabte og eksisterede under det skabtes eksistens og vil stadig eksistere efter det skabtes undergang eller ophør. Han kan derfor ikke være identisk med tid og rum. Kun det skabte kan have begyndelse og afslutning, have tilblivelse og ophør. Skaberen kan derfor ingen som helst alder have, ligesom han heller ingen størrelse kan have, eftersom det kun er det skabte, der kan have størrelse. Skaberen udgør altså det virkeligt levende væsen og er således en

evigrealitet. Denne realitet oplever vi som vort eget højeste Selv eller Jeg. Dette Jeg har, som vi allerede har berørt, en evig oplevelsesevne. Med den kan det forme materien til en midlertidig organisme eller et redskab for sin tilknytning til materien og her udforme de skabte ting. Denne skabelse er det samme som manifestation og oplevelse af livet. Denne manifestation og oplevelse af livet er igen det samme som den tidligere nævnte vandring på Livets Vej igennem skiftende mørke- og lyszoner. Men da denne vandring er en skabt foreteelse, udgør den noget, som kun kan foregå i materien, thi kun i materie kan der skabes. Jeget frembringer således sin manifestation og oplevelse såvel som sin organisme i materien. I kraft af sin sjælelige struktur kan Jeget befordre den fra sted til sted, men selv kommer det ikke en eneste millimeter ud af stedet. Det kan opleve dets fysiske organismes tilblivelse, ligesom det kan opleve dens ophør. Men også her er det i sig selv totalt uberørt af denne fødsel og død. Det er således hævet over alle tids- og rumdimensionelle eller skabte ting eller foretelser. Det er ikke identisk med disse og

således heller ikke med dets skabte organisme. Nævnte er således ikke noget Jeget er. Det kan absolut kun være noget, Jeget har skabt eller frembragt. Jeget og dets overbevidsthed, hvilken sidste vil sige: den ligesom Jeget over tid og rum hævede, evige struktur, hvormed det er i stand til at tilknytte sig materien og i denne skabe sine organismer eller redskaber for manifestation og oplevelse af livet, udgør det virkelige suveræne og udødelige eller evige levende væsen bag alle former for manifestation eller skabelse. Det er i sig selv utilgængeligt for sansning. Det kan kun tilkendegive sin eksistens igennem dets frembringelser eller skabelser i materien, ligesom det også kun kan opleve andre levende væseners tilkendegivelser igennem disses frembringelser eller skabelser i materien. Og det er kun disse frembringelser, vi sanser eller oplever. De levende væsener selv eller ophavene til de nævnte skabelser eller frembringelser i materierne har vi aldrig nogen sinde set eller oplevet og vil aldrig nogen sinde komme til at se eller opleve disse. De er ligesom Guddommen, med hvem de også er identiske, hævet over al sansning.

De kan ligesom Guddommen kun erkendes igennem deres frembringelser eller skabelser i materien. De udgør således sammen med Guddommen de usynlige, men levende årsager til det uendelige ocean af bevægelseskombinationer i materien, der for sanserne bliver til den uendelige mangfoldighed af skabte detaljer, der udgør den evige guddommelige åbenbaring, vi kalder verdensaltet.

7. KAPITEL

Guddommens åbenbaring af sig selv og de jordiske menneskers vej ud af den kosmiske vinterzone

Verdensaltet, dette altomfattende skaberværk, dette i utalte lysår fra evighed til evighed udstrakte kæmpepanorama med dets uendelige ocean af arbejdende organismer, såvel makrokosmiske som mellemkosmiske og mikrokosmiske og det ved disse frembragte ligeså gigantisk et ocean af skabelser og skabte ting, udgør tilkendegivelsen eller

åbenbaringen og en igennem alle levende væseners højeste udødelige Selv arbejdende bevidsthedsfunktion og dens resultat, en altomfattende kosmisk viljeudfoldelse og væremåde, afslørende sig selv baseret på almagten, alvisdommen og alkærligheden. Disse foreteelser kan kun eksistere som egenskaber ved et levende ophav. Og ophavet kan kun være identisk med den evige altbherskende Guddom. Verdensaltet udgør således den evige Guddoms åbenbaring af sig selv, hans urokkelige afsløring af livsmysteriets løsning, igennem hvilken han tager alle levende væsener til sit hjerte og gør dem til ét med sit eget evige livs umådelige lysoccean, identisk med evigheden og uendeligheden.

I dette guddommelige panorama, i denne Guddommens store kærlighedssfære befinder den jordiske menneskehed sig i hans sekundære bevidsthedsfelt, mørkets eller livets kosmiske vinterzone, hvilket vil sige: kontrasten til Guddommens store lysoccean. Det er rigtigt, at her udfolder sig krig, smerte og lidelse, sorger og bekymringer, men det er kun for, at de evigt levende væsener bag organismerne kan opleve mørket eller

kontrasten til lyset og dermed få udviklet de evner til mørkets modsætning: humanitet eller kærlighed, i kraft af hvilke evner de kan blive Guddommens primære manifestationsredskaber i udfoldelse af den højeste visdom og kærlighed i lysets sfærer eller kosmiske sommerzone. Men jordmenneskeheden er allerede inde i en begyndende mættelse af mørkets manifestationer. Denne mættelse viser sig som et meget udbredt ønske om at blive befriet fra mørket, fra krigen, som alle næsten fører imod alle. En meget fremtrædende længsel efter en varig fred gør sig stærkt gældende. Humane og næstekærlige sammenslutninger i form af fredsbevægelser eller fredsligaer, såvel som de store humane hjælpeaktioner over for ulykkeligt stillede landes befolkninger i forbindelse med de humane verdensreligioners påbud om næstekærlighed, er uafviselige milde, kosmiske forårsvinde. Den udødelige menneskehed er urokkeligt på vej mod lyset og varmen fra livets kosmiske sommer i Guddommens primære bevidsthed forude.

INDHOLD

LIVETS VEJ

1. kap.	Den evige vej	5
2. "	Det kosmiske åndedræt og de evige kontraster	7
3. "	Guddommens primære og sekundære bevidsthedstilstand og den evige livsfornyelse ...	9
4. "	Mørkezone eller livets kosmiske visdomsskole.....	13
5. "	Livets eventyr	16
6. "	Det levende væsen som en evig skaber med en evig oplevelsesevne.....	18
7. "	Guddommens åbenbaring af sig selv som de jordiske menneskers vej ud af den kosmiske vinterzone	21